

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Η ΜΑΕΙΣΣΑ.

Συνέχεια δρα φυλ. 115.

28.

Τὸ χορὸν τοῦ θανάτου οἱ τρεῖς ἀρχίζουν
 « Τρεῖς ἐγὼ » — « τρεῖς ἐσὺ » — « καὶ τρεῖς ἐννέα ἄναι »
 Εἰς τὸ χορὸν μετατοποῦν καὶ τρίζουν
 Τὰ κόκκαλα ποῦ λὲς καὶ ξεκλωῶναι,
 Ἡ κλειθρῶσες κινιῶνται καὶ λυγίζουσι
 Παύσι ὁ χωρὸς — στέκουσι κ' οἱ τρεῖς — γρηγκᾶνε
 Μία φωνὴ ποῦ στὴν ἄβυσσο ἀντηχάει.
 Ἔνα τραγοῦδι θλιβερὸ ἀρχηναίει.

29

« Εἶναι ἄπειρη ἡ πλάσι, στολισμένη
 Ἐπὶ ἀριθμητὰ ἀστέρια, ἥλιο, φεγγάρι.
 Περνοῦν ἄμετροι οἱ αἰῶνες κ' ἀπορμένει,
 Ἄλλὰ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶν' τέτοια ἡ χάρις
 Γεννιέται μὲ τὸν ἥλιο ὅπου προβαίνει,
 Πρὶν πέσει, εἶναι στὸ λάκκο ἄδειο κουφάρι.
 Καὶ δὴ Μάεισσο ποῦ μὲ γέλια ἄγρια κινιῶνται
 « Μὲς τὸ λάκκο κουφάρι ἄδειο » ἀπλογιῶνται.

30.

« Εἶναι ἡ πλάσι λαμπρὴ, χέρι δὲν σώνει
 Εἰς τὴν ἀστροχημένη φορεσιὰ της,
 Στὸν ὠκεανὸ ποῦ ὁ Κόσμος περιζώνεται,
 Ἄκίνητη θωρεῖ τὴν ὁμορφιά της,
 Τὰ θνητὰ κάλλη ἡ γῆς μεταμορφώνει
 Σὲ κόκκαλα γυμνὰ στὴν ἀγκαλιά της. »
 Κ' οἱ κολασμένοι ἀπλογιῶνται πάλι
 « Σὲ κόκκαλα γυμνὰ τὰ θνητὰ κάλλη. »

31.

« Μέσα στὴ μαύρη τὴν ἄβυσσο ἡ οἰκουμένη
 Μὲ τὰ στοιχεῖα τ' ἀδάμαστα ἐμαχότουσι,
 Ἄπάνωθε φωνὴ ἔπασε — Ἄς γένῃ —
 Κ' ἐπετάχθηκε ἡ πλάσι — ἐπολεμώτουσι
 Ἐκεῖνη μὲ θυμὸ καὶ λυσασμένη,
 Ἀκατάπευστα ἐμούγκριζε καὶ ἐσιώτουσι,
 Ἄλλὰ πάλι τὴν πλάσι θὰ βουρῖση »
 Καὶ οἱ δύο — τὴν πλάσι πάλι θὰ βουρῖση.

32.

« Πλάσμα φθαρτὸ ὁ ἄνθρωπος γεννιέται
 Καὶ σπρώχνεται ἡ δυστυχία τὸ πάτημά του
 Τῆς δόξης ἡ ἀκτίνα ὀμπρὸς του στήθεται,
 Φωτίζει λυπηρὰ τὴν δυστυχία του,
 Καὶ στὸν τάφον του χάνεται καὶ σβύεται,
 Γκρεμνίζεται ἀπ' τὴν ὕψι εἰς τὴ γῆς κάτω
 Σκοτάδι, ἔρμια τὸ μνημὸν του σκεπάζουσι.
 « Ναὶ σκοτάδι, ἔρμια, οἱ δύο φωνάζουσι. »

33.

« Ὁ ἔρωτας στὴ νιότη του προβαίνει
 Σὰ φάντασμα, ἀπὸ ἀνοῦς στεφανομένο,
 Αὐτὴ τὴν τρυφερὴ νιότη μαραινέται
 Σβύεται καὶ πέφτει, καὶ στὸ παγωμένο
 Κρεβάτι τοῦ θανάτου, τοῦ φορένει
 Τὸ στεφάνι ποῦ ἐδαστοῦσε ἀντισμένο,
 Εἶν' ὁ ἔρωτας σύντροφος θανάτου —
 Ἀπλογιῶνται — « γαὶ σύντροφος θανάτου. »

34.

« Χάρο! ἐσὺ ποῦ στὸν ἀδὴ βασιλεύεις
 Κ' ἔχεις τὸν κόσμον ἀκόμη κατοικία σου
 Ἐοὺ χαραῖς τοῦ κόσμου δὲν γυρεύεις,
 Μάταια ζητᾷς νὰ ἰδῇ τὸ πάτημά σου
 Μάτι θνητὸ — ἀλλὰ σὺ μόνος ἀγναντεύεις
 Ἄπανου ἀπὸ τὰ ἔρημα βουνά σου,
 Τὸν ἀετὸ, ποῦ βυθίζεται εἰς τὰ νέφη.
 Καὶ ταῖς κρυφαῖς φωταῖς ὅπου ἡ γῆς τρέφει.

35.

« Ἐσὺ τὰ ποτάμια ἀνοῦς ὅπου ἔρμα τρέχουσι
 Μὲς τὰ σπλάχνα τῆς γῆς κατακλεισμένα,
 Τ' ἄμετρα βάθη τ' ὠκεανῶν δὲν ἔχουσι
 Πικρὰ σκοτάδια ἢ καταχνιὰ γιὰ σένα.
 Τὰ λείψανα μετράς, ποῦ αἰῶνια βρέχουσι
 Τὰ κύματα, ἐκεῖ μέσα βυθισμένα
 Τὴν ἀστραπὴν καὶ τὴν ἀναμοζάλη,
 Θωρεῖς μὲς τ' οὐρανοῦ τὴν μαύρη ἀγκάλη.

36.

« Θρόνον ἔχεις τὸ βουνὸ ποῦ ὡς τ' ἄστρα ὑψώνεται
 Μὲ φοβέρα τὴν ἄγρια, ἔρμη κορφή του,
 Αἰῶνια νέφη, κεραυνοὶ καὶ χιόνι
 Στεφαιώνουσι λαμπρὰ τὴν κεφαλὴ του,
 Λόγγος βαθὺς καὶ ἄπειρος τὸ ζῶνει
 Κ' ἄλλα βουνά τριάντα εἶναι σκαμνὶ του,
 Ὅπου σὺν τόσους κόσμους, δλα δεμένα
 Στὰ βάθη τ' ὠκεανῶν ἄναι ριζωμένα. »

37.

Ἦ πλάσματα τῆς γῆς, εἰ ἀγανακτᾶτε
 Νὰ ἰδῆτε τὸ θεριὸ ποῦ σὰς παιδεύει;
 Κλάψα, τρομάρα, ἀφανισμὸν ζητᾶτε,
 Ποῖος ν' ἀνασκήσω τὸ σκέπασμα γυρεύει
 Τὸ μυστικὸ ; — τρομάρα — ἄδης — φευγάτε
 Μόν' τὸν ἥλιο τὸ μάτι σας γυναντεύει
 Εἶν' ἐκεῖ μέσα ἄβυσσος δὲν ἔδαινει
 Ματιοῦ ἀκτίνα . . . Μία . . . μόνη κατεβαίνει.

38.

Εἶναι φλόγα τὸ βλέμμα της — κυτᾷται
 Καὶ τὰ κόκκαλα καίει μέσα στὸ σῶμα
 Πικρὰ φαρμάκια ἀπ' τὴ πνοὴ πετάται
 Ποῦ τοῦ Ἡλίου θαμπόνοῦσι τὸ χρῶμα.
 Σὰ μυρολόγια θλιβερά, ἀντηχάει
 Ἡ φωνὴ ποῦ βγένει ἀπ' τ' ἄγριο στόμα,
 Γκρίζει τὴ γῆς κ' ὀλη σπαρνάει καὶ σιέται
 Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ βάθη της κινιέται.

39.

» Χαῖρε, ὦ χαῖρε! βασίλισσα — ἡ λαμπάδα
 Ποῦ ἐφεγγεὶς στιανικῶς μισοσβυμένη
 Σιέται, σιέται καὶ σιέται μὴν ἀχνάδα
 Ἐγύρανε τρεῖς ἀστέρια — καὶ ἀναμμένη
 Μία φλόγα στὴς πυκνὸς τὴν σκοτεινάδα
 Θολὴ ἔλαμψε, μακριὰ καὶ ματωμένη
 Καὶ τρεῖς βρόντοι βραχνοὶ ποῦ ἀντηχητήκαν
 Μὲς τὸ ἔρμα κέντρο τῆς γῆς ἀκουστήκαν.

40.

Παύσι — οὔτε πλεῖον λεπτὸς ἀχὸς γρηκίται,
 Λὲς κ' εἶναι ἡ Μάεισσο μὲς τὴν ἡσυχία
 Ὁ ἄγγελος τοῦ δλεθροῦ ὅπου ἀφοῦγκριέται,
 Στὴν ἄβυσσο γερμένη, τὰ στοιχεῖα
 Πλακομένα ἀπ' τὸ χάος, κ' οὔτε δὲ σιέται
 Πνοὴ σ' ἀφανισμοῦ τὴν ἔρημα,

Κ' ἡ πτέρυγα ποῦ ὁ ἄγγελος τεινάζει
Τὴν ἀπειρή σιωπὴ μόνη ταραρίζει.

41.

Τέλος, ἡ Μάεισσα τὸ βαθὺ σκοτάδι
Ποῦ τὸ ἔζωνε τὸ νοῦ ξυπνῶντας σχίζει,
Λές κ' ἡ ψυχὴ τῆς μὲς τὸν μαῦρον ἄ η
Γιὰ ὀλίγο ἐπῆε κ' ἐκείθενε γυρίζει.

Τρεῖς φοραῖς στὴ γῆς κάνει ἓνα σημάδι
Καὶ πάλι τρεῖς ταῖς κολατμέναις γχιρίζει·

« Κάθε μνήμα τὴν πλάκα του ἄς σηκώση
Πρὶν τῆς αὐγῆς τ' ἀέρι μᾶς πλακώση ».

42.

• Ἀκόμη μίαν ἐγδίκησε ἡ καρδιά μου
Δ' ψάει, σὰν νὰ ἦτον ἡ ὑστερὴν καὶ μόνη,
Ἀμέτρους τάρους βλέπω ὀλόγυρά μου —
Φλόγα ἀστραπῆς ποτὲ μνήμα δὲν χώνει
Κ' εἶν' τὸ σάβανο φόρεμα τοῦ γάμου·
Εἶναι ὁ θάνατος ὕπνος, καὶ δὲν λυώνει
Ποτὲ τὸ χῶμα τὰ μεγάλα πάθη,
Ποῦ ζοῦν ἀκόμη μὲς τῆς γῆς τὰ βάρη.»

43.

Εἶπε ἄλλα λόγια μυστικὰ καὶ ξένα
Καὶ τὸ σπῆλαιο ἀπαρήτησε μονάχη·
Λάμπουν ψιλὰ τ' ἀσιέρι'α ὄλα ἀναμμένα
Καὶ τῆς καρδ'ᾶς τῆς πλιὸ ἀγριεῖυι ἡ μάχη·
Στὸν οὐρανὸ ἀποκάτου ὁποῦ ἀπλωμένα
Ἔχει ὄλα του τὰ κάλη, εἰς ἔρημ ῥάχη
Ἐποῦτο τὸ αἰσχροὸ λείψανο καθήνει
Καὶ γύρου τρεῖς φοραῖς τὰ μάτια κλίνει.

44.

Ποῖα μέτα στῆς νυκτὸς τῆ σκοτινάδα
Εἰς τὴν ἀστροφειγιά στέκει ἀποκάτου;
Γλυκιὰ εἶναι τοῦ προσώπου τῆς ἡ ἀχναδα —
Φορεῖ στεράνι γάμου ἡ τοῦ θανάτου;
Στολίζου τὴν ἀχνὴ τῆς εὐμορφαδα
Τὰ ὀλόμαυρα μαλλιά ριμμένα κάτου,
Καὶ ὄλα λυτὰ — ὀλόλευκα ἐνδυμένη
Σὰν καθαρὴ παρθένα ἀπεθαμένη.

45.

Ψιλὰ τὰ μάτια βρυκμένη ἀσηκόνει,
Σὰν ἀπὸ ὕπνο βαθὺ νᾶχε ξυπνῆται,
Καὶ ἀπ' τὰ χέρια λευκὰ σὰ χιόνι,
Τὰ κόκκινα δεσέματα νὰ λύση
Πολεμέαι — καὶ βαρὺς πᾶγος τὰ ζώνει,
Χλωμὴ μία ἀχνῆ'α πέφτει νὰ φωτίση
Τοῦ προσώπου τῆς π' ἀνθίξε κ' εὐόδα,
Ἐνα καιρὸ, τὰ μαρμαμένα ῥόδα.

46.

Βαριά τὴ θλίβει σὰ θανάτου ζάλη·
Μὲ β' α τ' ἀέρι πνέει, κ' ἀγανακτῆται
Λές καὶ μιλιὰ πολεμῆται νὰ βγάλη, —
Καὶ τοῦ τάφου βραμπακί τὴν μπουδαί·
Πλειὸ δὲν ἀνθεῖν τὰ μαρμαμένα κάλλη,
Πλειὸ τὸ ὀλόλευκο στήθος δὲν κτυπάει
Ἀλλὰ μὲς τὴν καρδιά τῆς ἀναμμένη
Ἀκόμη ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης μένει.

47.

« Ὡ! πῶς μβθίνει γλυκὰ στὰ σιεθρά μου

Τ' ἀέρι... Ὡ! ποῖα ἀξεχώριστη εὐωδία; —
Καιρὸς πολὺς... «Μαρία! — Ὡ! τ' ὄμοιά μου
Ποιὸς μελεταί; — Ἐγὼ; Ναι ἔγω — Μαρία —»
Χρόνους πολλοὺς δὲν τ' ἄκουσαν τ' αὐτιά μου
Ὡ ποῖα νύκτα μ' ἐπλάκωσε ἀγρία
Κ' ἐσὺ σὲ ποῖα τοῦ κόσμου ἄκρη καθεῖτε
Ὡ Ἀγάπη μου! ποῦ βρῖσκεσαι; ποῦ εἶσαι;

48.

« Λευκὸ φόρεμα!... Ἄ! ναι — τ' ὄχα φορεῖται
Στῆς ἀραβῶνας τῆ βροδιά... Στεράνη
Φορῶ τοῦ γάμου!... Ἄ! στὴ γῆς ἄς πέση
Χλωμὸ — λές κ' εἰς τὸ χῶμα εἶχε μαράνει —
Γάμος; ... ἡ ἀγάπη μόνη εἶχε μᾶς δώσει
Μόνον — μία νύκτα — ἄ! ὁ νοῦς μου δὲν τὸ βγάνει
Στὸ μέτωπό του ἓνα φιλι εἶχ' ἀφήσει
Ὅπου μόνος ὁ θάνατος θὰ εὐόση.

49.

« Ποῦ εἶσ' ἐσὺ ποῦ ἡ καρδιά μου ἀναστενάζει;
— « Στὸ πλευρό σου » — φωνὴ μακρὰ ἀπλογιέται,
Γυρίζει τρομασμένη καὶ τηράζει,
Κ' ἀπ' τὰ στήθια ἡ πνοὴ βραρεῖα πετιέται;
« Ἄ! ναι! ἐσ' ἦσαι ἀγάπη μου φωναίζει
Ἀλλὰ σὰν κρῖνου ἀχνὸ φύλλο νὰ σίεται
Θωρῶ μέσα στὰ χεῖλη σου — σδυσμένα
Ἔχεις τὰ μάτια σὰν κρυσταλλωμένα.

50.

« Ἄ! ὄχι! ἡ σκοτιὰ δὲν μὲ θαμπώνει
Τὰ μαλλιά σου θωρῶ ἐπαρμένα χῶμα...
Στὰ ῥόδα τοῦ προσώπου σου ξυπνόνει
Τε' ἀχνῆς σημαίας του ὁ θάνατος τὸ χρῶμα... »

52.

Εἶπεν ἀγκαλιάζει τὸ κορμὶ ποῦ μένει
Εἰς τῆς γῆς κάτου κρῦο καὶ τετωμένο
Ὡ τρομάρα! μιὰ κόρη ἀπεθαμένη
Ἐνα λείψανο ἔχει ἀγκαλιασμένο·
Εἰς τὸ πλευρό του ἡ κόρη εἶναι γεμμένη
Στὸ ῥόδο ἀπ' τὸ χεῖμα να μαρμαμένο·
Τὸ λόγο ὅπου νικαίει βάρη θανάτου
Εἶπε μόλις — κ' εἰ δύο ἔπεσαν κάτου.

53.

Ἐνα ἄγριο γέλιο ἀκουεῖται καὶ μὲ μίας
Ἐπάνω στὰ κορμιὰ τὰ πεθκμένα
Πετιέται ἡ μάεισσα — ποῖες χαρᾶς — ὦ ποίας!
Ἀγρίας χαρᾶς τὰ μάτια ἔχει ἀναμμένα...
Τέρας τῆς πλειὰ χλωσμένης ἔρημίας
Τέτοια χαρὰ ἀπ' τὰ γυροματωμένα
Βλέμματα δὲν παταίει, ὅταν κυνήγι
Θωρεῖ, κ' ἡ πείνα κ' ἡ φωτιά τὸ πνίγει.

54.

Βουθὴ τηράει χωρὶς πνοῆ νὰ βγάλη·
Τὰ δύο κορμιὰ σὰν μνήμ' ἀναστενάζου·
« Ἄ! εἶν' αὐτὰ τὰ μισημένα κάλλη;
Ἐπνος μακρὸς καὶ χιόνι τὸ σκεπάζου·
Λείψανο! καὶ ν' ἀνθεῖν ἐλπίζει πάλι!
Πάλι ἔλεγες πῶς νίκη θὰ εἰτοιμάζου·
Λείψανο αἰσχροὸ, μόνον γιὰ νὰ πεθάνῃ
Χιλιάς φορὸς πάλι μορφή λαμβάνεις;

55.

« Ναι, εἴν' αὐτὰ τὰ δόλομαυρα μαλλιά σου
 Ὅπου χιλιάς φορὰς εἶχε φιλήσει
 Ναι, εἰς αὐτὸ τὸ σῆθος, στὴν καρδιά σου
 Ἡ ἀναμμένη καρδιά του εἶχε κτυπήσει
 Εἰς τ' ἀχείλη του ἐσμίξαν τὰ δικά σου,
 Κ' ἓνα ῥόδο στὰ στήθια εἶχε ἀφήσει
 Μὴ ταῖς καρδιάς σας ἐμελλε ν' ἀνθίζη,
 Καὶ τὸ στεφάνη ὅπου φορεῖς στολίζει.

56.

« Σὰ δύο φλόγιες, σὲ μιὰ λάμψει σχισμένη,
 Σὰ δύο στὸν Οὐρανὸν δεμένα ἀστέρια
 Κ' ἡ ψυχὴ σας θερμὰ ἀγκυλισμένη
 Ἦταν, — καθὼς ἦταν σφικτὰ τὰ χέρια,
 Κ' ἐρέμανε, κ' ἐκαίγανε, ἀναμμένη
 Κ' ἔπιανε στὴν Παράδεισο, κ' ἀκέρια
 Ἡ φύσις ἦταν γιὰ σὰς ὅλη ἐνωμένη,
 Μέσα στὰ δύο σας στήθια μαζωμένη.

57.

« Ἀνάθεμά σε! ναι, ἡ καρδιά σου ἐχάρτι!
 Ἄλλὰ μία αὐγή! — κ' ἐσβύσθη ὡς τὸ βράδυ·
 Ἐχτύπουνε θερμὴ! — κ' ἔρμο λιθῶρι
 Τὴν πλακόνει στυῦ τάρου τὸ σκοιάδι·
 Ὁ νιὸς ποῦ ἡ ὁμορφιά σου εἶχε μου πάρει,
 Γιὰ σὲ ἔπεσε παράκλιρα στὸν ἄδη,
 Ταῖς ψυχαῖς σας μὲ μιὰς ἐβρίξε κάτου
 Κ' ἐχώρισε τὸ χέρι τοῦ θανατοῦ.

58.

« Ἀνάθεμά σε! — ἐσὺ ἔσκαψες τὸ μνήμα
 Ὅπου ἔθαψε καὶ χώνει τὴν καρδιάμου
 Τῆς δυστυχιάς ἀσέηκωσε τὸ κύμα
 Ὅπου ἐπινξέ με μιὰς τὰ λογικά μου
 Γιὰ τὰ σὲ ἡ ψυχὴ μου ἐρίχτηκε εἰς τὸ κρῖμα
 Κ' ἐσὺ ἀνοιξες τὴν κόλασι δμπροστά μου
 Ποῦ στὴ βαθεῖα τῆς ἄβυσσου μᾶς χώνει —
 Ἐλπίδα τόρξ καὶ χαρὰ μου μόνη,

59.

« Ἄλλ' οὔτε αὐτὸ τὸ λείψανο ἠσυχάζει,
 Ὅσο ἐτοῦτε στὴ γῆς φαρμάκια χύνει·
 Κι' ἀποκάτου σ' αὐτὴ ποῦ σὲ σκεπάζει
 Τὴν ἔρμη πλάκα δὲ θὰ βρεῖς εἰρήνη·
 Συχνὰ ἡ φωνὴ μου αἰφνιδια σὲ ταραΐζει
 Μέσα στῆς γῆς τὴν μαυρισμένη κλίνη,
 Ὅπου ἄλλοια βασταῖε τὰ κοκκαλά σου,
 Ὅσον ἐγὼ νὰ μακρύνω ἀπὸ κοντάσου.

60.

« Ὁξου, σιὸ φεγγάρι τῆς νυχτὸς σὲ βγάνω
 Καὶ μιὰ νεκρὴ συχνὰ τ' ἀστρα θωροῦνε,
 Ἐνα κορμὶ σταῖς ἀγγαλιαῖς σου βάνω —
 Κ' ἡ ἀγγαλιαῖς σου εἶνα κρῦο λείψανο κλειτοῦνε·
 Γιὰ μιὰ στιγμὴ πάλι στὴ γῆς ἐπάνω
 Οἱ στοχασμοὶ σου εἰς τὴν ζωὴν πετοῦνε,
 Εἰς τὴν ἀγάπη, εἰς τὸ φῶς πάλι προβαίνεις
 Καὶ πάλι ἀχνὰ καὶ κρῦο λείψανο μένεις. »

62.

Καὶ πάλι μέσξ ἀπὸ τῆς γῆς νὰ βγαίνει

Μιὰ φωνὴ σᾶν παράπονε γρεκίεται·
 Καὶ μέξ τὴν νύχτα ὅπου βαθιὰ σωπαίνει·
 Μιὰ συντροφιά ἀπὸ σκίλεθρα πετιέται. —
 Ἴσιο καθένα, τεντωτὸ προβαίνει,
 Ψιλὰ γυρίζει καὶ σπαράει καὶ σιέται,
 Τὰ σεντόνια στὴ γῆς δὲλα πετοῦνε
 Καὶ τὸ χορὸ χειροπιαστὰ ἀρχινοῦνε. . . .

63.

Καὶ μιὰ φωνὴ λυπυτερὴ ἀντηχάει :
 « Ἀναπαῆτε σιὸ μνήμα τὰ κορμιά σας,
 « Ἀκόμη ἀδικοθανάτα βασταῖε
 « Μυροῦντὰ φονικοῦ σιὰ μνήματά σας·
 « Σιὸ μνήμα ὅπ' ὁ ἄδη; σὰς ἀποζητᾷε
 « Δέησι ἄς λυώση θερμὴ τὰ κοκκαλά σας. . . . »
 Ἐλάλητε τ' ὄρνῃθι — δλα ἐγαθῆκαν,
 Καὶ ἦτυχη καὶ γλυκιά τὴν νύχτα ἀφῆκαν.

Γέλος τοῦ πρώτου μέρους.

ΑΓΑΠΩ.

(κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Τῆ Κ. Μαρία. . .

Ἄγαπῶ τοῦ ἀπριλίου
 Τὸ σεμνὸν κ' εὐώδες ἴον,
 Τοῦ μονήρους ῥακίου
 Τὸν γλυκὺν ψιθυρισμόν·
 Ἄγαπῶ καὶ τὸ στρουθίον
 Εἰς τὴν στέγην ὅταν ψάλλη
 Τῆς ἀνοξίως τὰ κάλλη
 Μ' ἔρωτος κλαυθμηρισμόν.

Ἄγαπῶ δὲ πόσον πλέον
 Τῶν ὀμμάτων σου τὸ καῖον
 Καὶ γλυκὺ ἐκεῖνο πῦρ. . . .
 Τότ' εὐδαίμων ἡ ζωὴ μου,
 Τότ' ἀνέρχεται ἡ ψυχὴ μου
 Ὅπου λάμπει ὁ αἰθῆρ.

Καὶ τὸ ἔαρ εἰς δενδράων
 Τὴν σιγὴν καὶ τὴν γαλήνην
 Ἄγαπῶ τῆς ἀηδόνας
 Νὰ ἀκούω τοὺς ῥυθμούς·
 Ἄγαπῶ παρὰ τὴν κρήνην
 Ν' ἀκρωῶμαι τῆς τριγῶνος
 Εἰς τὰ βᾶθη τοῦ δρυμῶνος
 Τοὺς ἐρωτικὸς κλαυθμούς.

Ἄγαπῶ δὲ πόσον πλέον
 Τῶν ὀμμάτων σου τὸ καῖον
 καὶ γλυκὺ ἐκεῖνο πῦρ. . . .
 Τότ' εὐδαίμων ἡ ζωὴ μου,